

[Oria Møller.]

meget nær. Socialdemokratiet hilser derfor med tilfredshed, at regeringen på tre punkter allerede har taget initiativ til at imødegå en sådan farlig udvikling.

Det gælder for det første de forholdsregler, der af finansministeren er truffet for at bringe skatteindbetalingerne i overensstemmelse med den faktiske indkomstudvikling. Den forrige regerings beslutning om at lade 1970-indkomsterne danne grundlag for skattebetalingerne ville i den kommende konjunkturoppgang kunne blive særdeles fatal for den økonomiske udvikling.

For det andet har regeringen med sine spareplaner, og det gælder både planerne for omkring 550 mill. kr. på dette års budget og de endnu stærkere nedskæringer på de kommende års budgetter, sat en bremse på udviklingen i de offentlige budgetter.

Hertil kommer endelig, at det beregnede kasseoverskud på lidt over 2 milliarder kr. også betegner en stram finanspolitik, især set på baggrund af sidste års finanspolitik, hvor kasseoverskuddet som bekendt blev væk, ligesom den tidligere regering allerede var blevet det.

Det er nok nødvendigt med et par bemærkninger mere om finanspolitikken, for regeringen har ofte i den forløbne samling måttet høre bebrejdelser for at have taget spenderbukserne på med en lang række udgiftskrævende forslag. Socialdemokratiet har ingen blusel ved at vedstå ansvaret for disse. Skal der føres stram finanspolitik, skal det ikke ske over de samfundsgrupper, der har fået fordele af den omtalte lovgivning. Hertil vil jeg yderligere føje, at nok må jeg indrømme, at denne lovgivning er forbrugsudvidende, men man må dog nok vægte disse love anderledes end de udgiftslove, der øger anlægs- og byggevirksomheden i de offentlige budgetter. Det er langt vigtigere, at der skrives ind på disse områder, hvor forbruget af ressourcer er langt mere afgørende. Derfor er det også tilfredsstillende, at det er her, regeringen ønsker at sætte ind med besparelser.

Må jeg i øvrigt slå fast, at den stigning, der er tale om i statsudgifterne, nogenlunde svarer til stigningerne i tidligere år. Der er tale om en stigning på ca. 5 milliarder kr., og der regnes med en stigning i nationalproduktet på ca. 12 milliarder kr. Stignin-

gen i statens udgifter svarer således til ca. 40 pct. af stigningen i produktionen. Det er derfor misvisende, når man af og til vil give det udseende af, at de offentlige udgifter skulle stige med 6 pct. og produktionen kun med 3. Tallene gælder to forskellige grundtal.

Den tredje bemærkning om de økonomiske forhold skal gælde regeringens forslag til at få styr på økonomien. Jeg tænker i den forbindelse på de kvartalsmæssige oversigter, der skal give betydelig større muligheder for at følge udviklingen. Men fuldt så meget tænker jeg på det nye organ, kapitalmarkedsrådet, hvor man vil søge at styre landets knappe kapital hen til de industrier og erhverv, der har mulighed for at øge eksporten.

Sammenfattende om den økonomiske situation vil jeg sige, at vi noterer fremgang på to punkter: de udefra kommende konjunkturer giver grundlag for nogen optimisme, og der er tegn på, at regeringen er ved at få styr på udviklingen. Dette forleder os ikke til at lukke øjnene for de vanskeligheder, der stadig er at slås med. Der er stadig for stor ledighed, der er en prisudvikling, vi ikke bryder os om, der er fortsat kapitalmangel. Men jeg tror, at vi er ved at dreje udviklingen i den rigtige retning.

Der er tradition for, at vi ved afslutningsdebatten også berører udenrigspolitiske emner. Men vi har for nylig haft en debat om disse forhold og om markedspolitikken, så jeg skal derfor fatte mig i korthed. Der er dog grund til nogle bemærkninger.

Krigen i Vietnam fortsætter stadig, og det svier i os alle at tænke på den gru, den medfører. Uanset al politisk uenighed om krigsårsagen må det være ret og pligt at gøre, hvad gøres kan, for at stoppe den og yde hjælp til dens ofre. Jeg skal henvise til den dagsorden, der blev vedtaget ved den seneste debat her i tinget, ligesom jeg for markedspolitikken vedkommende henviser til den sidste debat.

Der er grund til at glæde sig over udviklingen på afspændingspolitikken område: besøget af USAs præsident i Kina og nu sidst i Sovjet og ikke mindst det fremskridt, der er sket under dette besøg, hvad forhandlingerne om magtbalance på atomvåbnenes område angår.

Med særlig stor glæde hilste vi i Europa, at det lykkedes Willy Brandt at få aftalerne